

Autoretrats

El debat sobre l'estat de la comunitat, tingut a les Corts valencianes els passats dies 23 i 24 de setembre, ha servit, bàsicament, per tres coses: la primera, confirmar, una vegada més, que la talla de la classe política valenciana en general deixa prou a desitjar; la segona, contemplar que aquesta classe política es retratava sobre manera; i la tercera, descobrir que l'oposició passa per Esquerra Unida-Els Verds i que el seu portaveu, Albert Taberner, ha estat l'únic dels protagonistes del debat que ha estat a l'altura de les circumstàncies.

Anem per parts sense deixar, emperò, aquest ordre. Del discurs/balanç d'un any de govern fet pel president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana, es desprèn que aquest viu afectat per una mena de "síndrome d'Àfrica al país de les meravelles". La pirotècnia verbal i l'estat de felicitat mostrat pel president palesen, sobretot, una cosa: Zaplana, que ha conreat i conrea una enemistat generalitzada amb els mitjans de comunicació, està assessorat per persones que li han fet entendre que és més rendible políticament la pràctica descarada de l'emboïca que fa fort. Així, el discurs tenia una clara intenció: parlar d'una situació ideal amb cara de seminarista i titllar de radical i crispador tothom que li sortira al pas amb alguna crítica fonamentada. Zaplana, és a dir, els seus assessors en retòrica, li posaren a la boca un discurs amb alts nivells de demagògia i de positivisme, però amb la suficient dosi d'innocuitat per poder acusar qualsevol contrasentit de trencar les regles del joc que ell proposava. Tot allò que no secunde aquesta pau és una declaració de guerra. Aquest va ser el plantejament del president valencià. Fins el punt que més que introduir elements per a un debat sobre l'estat de la comunitat, el que es va escoltar a l'hemicicle va ser el seu segon discurs d'investidura com a molt honorable. Una sola diferència: ni una sola paraula en valencià, ni tan sols per als topònims: "Ji-

jona". Vet aquí el promès "poder valenciano".

Antonio Moreno, portaveu del PSPV-PSOE, que també va fer el seu discurs íntegrament en castellà, no va passar de fer el paper de símptoma del que és el grup parlamentari que representava: un discurs nerviós, desgavellat i que va acabar donant la raó a un Zaplana que havia fet sang, precisament, parlant de la manca de lideratge dels socialistes valencians. Un gest molt lleig —però és el seu estil— perquè el destinatari de la bufetada, el seu antecessor, Joan Lerma, s'ho mirava des de la tribuna de convidats sense poder respondre. Moreno va ser el primer capítol d'una oposició constructiva, tant com permet ser-ho una oposició a la deriva. El viu retrat d'un partit sense capacitat de resposta, vaja. Un partit que resta a l'oposició parlamentària valenciana els trenta-un escons de què disposa.

I això fins l'extrem de donar-li pastat el triomf al portaveu d'EU, Albert Taberner, que va fer un discurs —el valencià, a la fi, va fer acte de presència— d'una duresa inversament proporcional als efectes opiacis que pretenia Zaplana amb el seu. Taberner va situar el president enmig del significat exacte de les paraules "debat sobre l'estat de la comunitat". Només el seu discurs va omplir de sentit el debat i va retratar nítidament l'estat de la comunitat.

"Només Albert Taberner, d'EU, va situar Zaplana enmig del significat exacte de les paraules 'debat sobre l'estat de la comunitat' amb un discurs d'una duresa inversament proporcional als efectes opiacis que el president pretenia amb el seu."

Lluny de sumar-se a la falla experimental de Zaplana, va aprofitar l'envit per convertir-se en l'únic element digne d'alçar-se amb el títol d'oposició. Enmig d'aquest panorama, resulta gratificant que hi haja professionals de la política que dignifiquen, independentment del discurs que defensen, un ofici avui tan desprestigiad. Només el pogueren acusar de radical i de desestabilitzador.

El soci de govern del PP, el diputat d'UV Hèctor Villalba, fou còmodament crític amb un gest que el desmarcava i alhora responia a la necessitat de pau de Zaplana. Un clar símptoma que els dos partits de la coalició de govern van cadascú pel seu vent en les respectives parcel·les de poder. ■